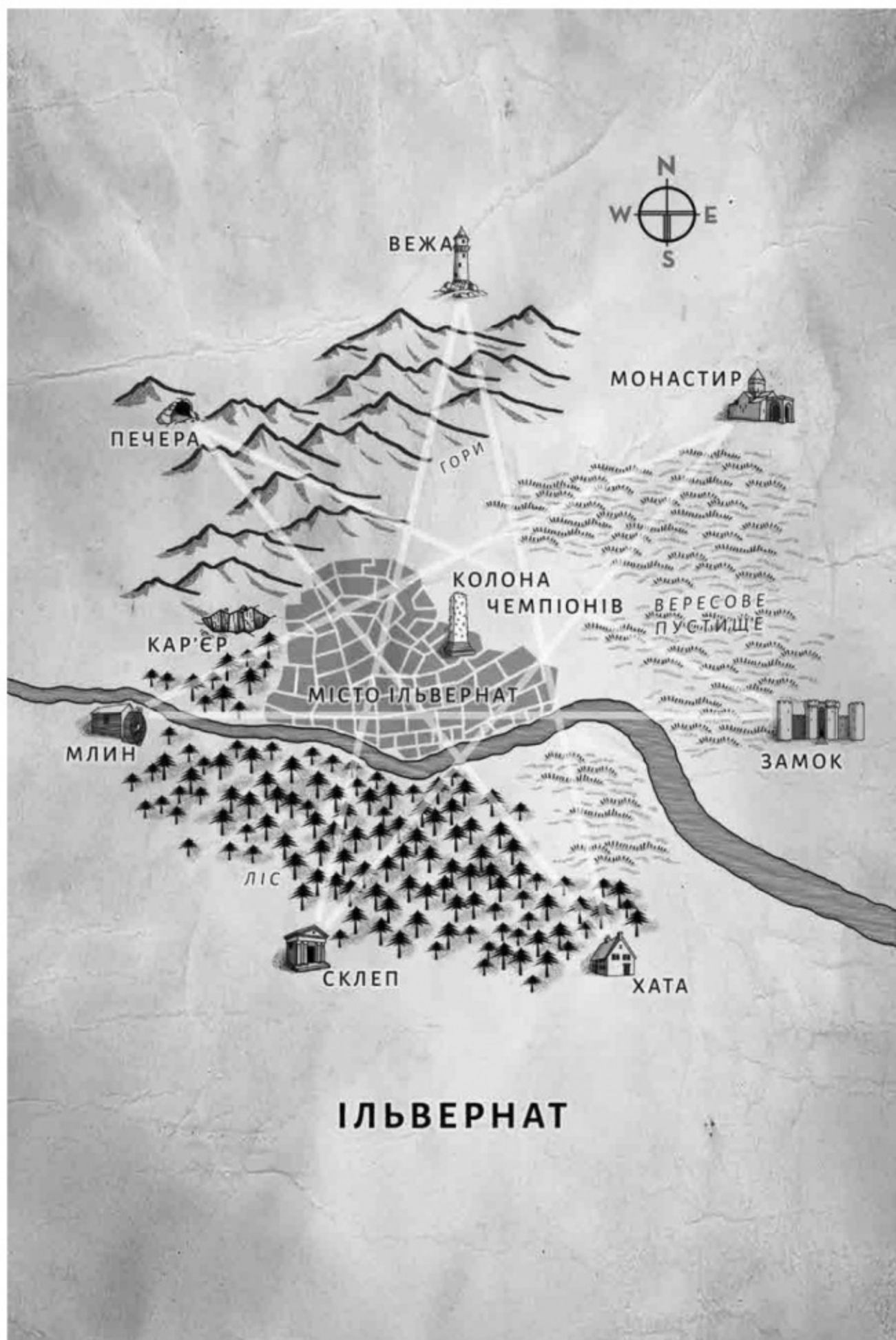

Алістер Лоу

З жорстокості родина Лоу зробила корону — і вона їй дуже пасує.

*Традиція трагедії: Правдива історія міста,
що посиляє своїх дітей на смерть*

У довгій кривавій історії їхнього міста родину Лоу завжди вважали лиходіями, і ніхто цього не розумів краще за двох братів.

Родина жила в ізолюваному від світу старовинному кам'яному маєтку, який століттями заростав мохом і ховався в тіні плакучих дерев. Коли їм забагалось попустувати, діти з Ільвернату вночі підкрадалися до височенної огорожі з кованого заліза й під'юджували одне одного, аби хтось наважився торкнутися знаменитого замка з вигравійованою косою, що висів на воротах на ланцюгу.

«Гигоцуть, як їбліни, — бурмотіли діти з Ільвернату, бо полюбляли казки, а надто справжні. — Бліді, як полуда, і тихі, як тіні. Вони вирвуть вам горло й вип'ють душу».

Усі ці казки розповідали не просто так.

Брати Лоу вже були навчені, що не варто наражатися на гнів містян, але почасти спокуса влаштувати якусь навіжену капость була надто сильна, і вони таки перелазили через огорожу глибокої ночі.

— Чуєш? — старший з них, Гендрі Лоу, підвівся, обтрусився, очищаючи сіру футболку від бруду та листя, і хруснув кожним пальцем по черзі. — Це тріщать по швах усі правила.

Ніс, поцяткований веснянками від післяобіднього сну на сонці, темні кучері, що торкалися вух і вилиць та відросли за місяці між стрижками, — гарненький Гендрі міг не перейматися правилами. Його одяг часто пахнув випічкою, яку він нишком пхав собі до кишень під час сніданку.

Роль лиходія не пасувала Гендрі: він був надто чарівливий.

Стрибок з огорожі молодшого брата Алістера завершився незграбним приземленням. Він використовував магію майже повсякчас, бо без неї в нього нічого до пуття не виходило — навіть найпростіші речі, як зараз. Проте цієї ночі доведеться економити, бо йому пізніше знадобиться вся його сила.

— Чуєш? — передражнив брата Алістер із посмішкою на губах, підводячись. — Це тріщать мої кістки.

Брати були схожі, але фамільні риси закарбувалися на обличчі Алістера геть інакше. Провівши майже все життя в зачині, він був блідий, і очі мав кольору цигаркового попелу, а його вдовиний мисик на лобі був гострий, як лезо. Хоч надворі був вересень, він одягнувся у вовняний светр, бо завжди мерзнув. У кишені мав кросворд з недільної газети, бо завжди нудгував. Алістер був на рік молодший за Гендрі, але могутніший і значно зліший.

Йому роль лиходія дуже личила — не лише завдяки інстинктивній жорстокості та неприхованій погорді, а й тому, що іноді він отримував від неї задоволення. Багато з тих казок, що їх діти з Ільвернату переповідали пошепки, пішли від нього.

— Ми творимо дурню, — сказав Алістер брату. — Ти ж це розумієш?

— Ти завжди так кажеш.

Алістер здригнувся і запхав руки в кишені.

— Цього разу я серйозно.

Два тижні тому в Ільвернаті почервонів місяць, немов у небі раптом відкрилася рана. Це явище звали «Кривавим

місяцем», і воно знаменувало наближення турніру, що мав покласти край двадцяти рокам миру. До падіння Кривавої завіси залишалося ще два тижні, і жоден з братів не хотів провести їх у моторошних, безмовних коридорах маєтку.

Дорога до центру міста зайняла багато часу: марнувати магічну силу на заклинання «Тут і там» на порозі турніру вони не мали бажання, а керувати машиною не вміли, тож довелося йти пішки. Кожен думав про щось своє. Судячи з того, як часто Гендрі поправляв собі волосся та розгладжував складки на рукавах, він мріяв про зустріч із гарненькою дівчиною.

Алістер думав про смерть. Радше — про те, як її заподіяти.

Похмурі кам'яниці Ільвернату простояли понад тисячу шістсот років, але за останні кілька десятиліть зазнали реновації та обросли блискучими вітринами й терасами фешенебельних ресторанів. У мистецьких та магічних колах містечко вважали перспективним попри сумнівний комфорт, брак місця для паркування та лабіринт одnobічних вулиць, у якому було вкрай легко заблукати.

Сім проклятих родин Ільвернату не звертали уваги на сучасний світ, але той нещодавно звернув увагу на них.

Хлопці мали в місті улюблений паб — «Сорока» — хоч і навідувалися туди дуже рідко. Алістер наполягав, щоб вони ходили в різні місця під час нічних вилазок, аби їх ніхто не впізнав, і фотографії не потрапили в газети. Вони й удома навчалися саме для того, щоб їх якомога рідше бачили. Послухати бабусю — то варто комусь одному бодай прошепотіти їхнє прізвище, як містяни враз візьмуться за вила.

Алістер кинув похмурим оком на темну пляму в червоному світлі місяця — вивіску «Сороки» — і засумнівався, що воно все варте такого клопоту.

— Можеш не заходити, — сказав йому Гендрі.

— Хтось же мусить тебе пильнувати.

Гендрі витяг з-під футболки шматок кварцу на ланцюжку, що пульсував зсередини багряним світлом — такого кольору набуває чарокамінь, наповнений по вінця високою магією.

Алістер схопив Гендрі за руку й запхав камінь назад під футболку, перш ніж його помітять.

— Ти шукаєш собі біди на голову.

Гендрі підморгнув.

— Я шукаю, де мені випити.

У всьому світі магію вважали цінним ресурсом — її вишукували, збирали та переробляли на конкретні заклинання та прокляття.

Колись давно було два види магії: страхітливо могутня висока та слабша й поширеніша низова. Уся історія світу — це літопис боротьби між пожадливими імперіями за владу над рідкіснішим ресурсом — високою магією, що повністю вичерпалася на той час, як людство винайшло телескоп і навчилося розливати пиво в пляшки.

Принаймні так вважали.

Сотні років тому сім родин билися за право контролювати високу магію Ільвернату. Зрештою, вони досягли важкого компромісу й домовилися накласти на себе прокляття. Його довго тримали в таємниці — аж до минулого року.

Кожне наступне покоління кожної з семи родин відряджало свого обранця на смертельний турнір. Переможець виборював для своєї сім'ї виключне право користуватися високою магією Ільвернату рівно на один цикл, після чого знову починалося змагання.

Історично пальму першості найчастіше отримували Лоу: вигравали два з кожних трьох турнірів. На початку нового циклу двадцять років тому тітка Алістера вбила всіх суперників за чотири дні.

Раніше, коли йшлося про виняткову повагу законодавців і чаротворців до родини Лоу, в Ільвернаті кивали на їхню

заможність і жорстокість, але тепер, коли таємниця турніру стала відома широкому загалу, усі зрозуміли, наскільки ця загадкова відлюдькувата сім'я насправді небезпечна.

Тож брати Лоу — єдині члени родини, яким вік дозволяв брати участь у турнірі — вибрали не найкращий час для того, щоб вирушити на пошуки живої музики та смачного елю, як недвозначно натякало лиховісне світло Кривавого місяця в небі.

— Лише один кухоль, — сказав Гендрі, але його усмішці бракувало впевненості.

Родина Лоу ще не обрала свого представника офіційно, але хлопці давно знали, що це буде Алістер. Сьогоднішній похід до пабу значив для них обох набагато більше, ніж просто можливість розважитися.

— Гаразд, — Алістер із силою відчинив двері.

Усередині було людно й неохайно. У повітрі висіли пасма диму від цигарок, музичний автомат у кутку награвав рок. Відвідувачі в кабінках ховалися за червоно-білими картатими занавісками. Для тих, хто шукав товариства, був більярд, а кому не хотілося привертати до себе уваги, той міг пограти в пінбол за автоматом із засмальцьованими кнопками.

У «Сороці» було повно кляттеловів. Вони мандрували світом у пошуках магічних аномалій на кшталт міста Охакоти, що під чарами проспало ціле століття, або прокляття на руїнах Мольє-сюр-Олен, що прирікало усіх непроханих гостей на смерть рівно через дев'ять днів. До Ільвернату юрби туристів привела «Традиція трагедії» — у багатьох у пабі були при собі зачитані примірники. У новому бестселері розповідалося про смертельний турнір та рідкісне джерело високої магії, що вивело їхнє віддалене містечко на небачений досі рівень міжнародної значущості.

— Я не вірив, що Кривавий місяць і *справді* багрянний, — почув Алістер шепотіння одного з кляттеловів. — Думав, що це просто назва така.